

Arrest

nr. 266 510 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiezel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 februari 2019, voor de tweede keer, België binnen en verzoekt op 27 februari 2019 om internationale bescherming. Op 15 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 juli 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Pers. U bent geboren op 17 september 1984 en afkomstig uit Teheran in de gelijknamige provincie. U woonde de laatste twintig jaar op hetzelfde adres in Teheran. U woonde in Iran samen met uw ouders. Uw jongste broer is gehuwd en woont in Teheran. Uw oudste broer is ook gehuwd en woont in Turkije. Uw moeder is overleden in februari 2020. U bent een sjiitisch moslim van geboorte.

U had een winkel in het grootste winkelcentrum van Teheran waarin u accessoires verkocht. U ging maandelijks naar Turkije om inkopen te doen voor uw winkel. U kocht goederen in Turkije van twee broers R. en M. die bekeerd waren tot het christendom. U leerde hen beter kennen en sinds de eerste maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde 21 maart – 20 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) begon M. met u serieuze gesprekken over het christendom te voeren. U raakte geïnteresseerd en M. verwees u in het begin van de tweede maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde vanaf 21 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) door naar een huiskerk in Iran waar ook zijn broer R. naartoe ging. U ging gemiddeld twee keer per maand naar deze huiskerk waar ene S. de verantwoordelijke en pastoor was. U besloot zich te bekeren tot het christendom op 28/02/1397 (Iraanse kalender; zijnde 18 mei 2018 in de Gregoriaanse kalender). Toen u in de vijfde maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde 23 juli – 22 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) weer in Turkije was liet u een tattoo zetten van een kruis op uw voorarm. Op een dag in de zesde maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde 23 augustus – 22 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) kwam S. met zijn motor naar uw winkel. Hij had een kartonnen doos met twintig à dertig Bijbels bij en wilde deze even bij u achterlaten. U stemde in en S. vertrok weer. Anderhalve dag nadien deed de overheidsinstelling 'Amaken' een controle in uw winkel waarbij ze de doos met boeken vonden. Als gevolg hiervan werd uw winkel verzegeld. U wilde na een week uw winkel terug openen maar u kreeg van de eigenaars geen verlenging meer van uw huurcontract omwille van de problemen die u kende met Amaken. U had inmiddels op het einde van de zesde maand of aan het begin van de zevende maand 1397 (Iraanse kalender; zijnde ongeveer 15 september – 30 oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender) een visumaanvraag laten indienen via uw connectie I. U wilde graag als toerist naar Europa reizen en had hiervoor een Schengenvisum nodig. I. kon u tegen betaling een toeristenvisum naar België bezorgen. Tevens in het begin van de zevende maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde vanaf 23 september 2018 in de Gregoriaanse kalender) vertoefde u gedurende zeven à acht dagen in het noorden van Iran met enkele vrienden, toen u een telefoontje kreeg van uw moeder. Ze vertelde u dat er personen in burger naar jullie thuis waren gekomen en dat ze u wilden spreken. U besloot om Iran te verlaten en reisde op 10/07/1397 (Iraanse kalender; zijnde 2 oktober 2018 in de Gregoriaanse kalender) naar Turkije vanwaar u twee weken later met uw paspoort en visum het vliegtuig kon nemen naar België. U verbleef vervolgens twee maanden in België want u wilde eigenlijk naar Canada reizen. U had hiervoor nog niet de nodige reisdocumenten en contacteerde zodus uw connectie I. om u deze documenten voor u te bekomen. U betaalde I. voor de reisdocumenten naar Canada en hij liet u naar Duitsland reizen. U zou in Duitsland de documenten in handen krijgen en van daaruit vertrekken met het vliegtuig naar Canada. Er kwam echter niemand opdagen en u belde een stiefoom van u die al vijftientwintig jaar in Duitsland verblijft. Uw oom kwam u tegemoet in het treinstation van Frankfurt. Omdat de duur van uw Schengenvisum al geruime tijd was overschreden wilde uw oom niet dat u bij hem verbleef. Hij adviseerde u dat u zich bij de politie nabij het station zou aanmelden, hetgeen u dan ook deed. U werd naar een opvangcentrum in Duitsland overgeplaatst en diende in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in op 19 december 2018. U verbleef drie maanden in Duitsland en werd in overeenstemming met het Dublin-akkoord terug naar België gestuurd waar u op 26 februari 2019 aankwam en waar u de volgende dag op 27 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ongeveer twee à drie maanden na uw vertrek uit Iran op 2 oktober 2018 kwamen er voor de tweede keer personen in burger naar uw ouderlijk huis om naar u te informeren. Uw moeder is in februari 2020 overleden aan de gevolgen van Covid-19.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te riskeren wegens apostasie.

In België frequenteerde u de Open Kerk te Lommel en u bent er op 21 april 2019 gedoopt. U houdt uw christelijke geloofsovertuiging niet geheim, hetgeen blijkt uit uw Facebookaccount.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw een kopie van uw paspoort, vijftien foto's van uw doopsel in België, een attest van uw Bijbelstudie te Antwerpen d.d. 18/08/2020, een attest ter bevestiging van uw doopsel en aanwezigheid in de Open Kerk te Lommel d.d. 16/07/2020, en een usb-stick als drager van alle voorgaande documenten. Tot slot

diende u ook nog kopieën in van documenten betreffende uw winkel in Iran, zoals een huurovereenkomst, belastingaangiften en een aanvraag tot syndicaal lidmaatschap.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest mogelijks vervolgd of geëxecuteerd te worden ten gevolge van uw bekering tot het christendom (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 19/08/2020, hierna CGVS, p.3,23).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden.

U kan immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

In de eerste plaats dient er gewezen te worden op de verbazende hiaten in uw kennis inzake uw eerste aanrakingen met het christendom en uw bekering. Zo is het voor u onbekend wanneer M. en S. respectievelijk zijn bekeerd (CGVS p.13-14). U had er naar eigen zeggen geen reden toe om te vragen sinds wanneer M. zich bekeerde (CGVS p.14). Hoe lang S. al verantwoordelijke-pastoor was van de huiskerk kan u evenmin zeggen daar u er ook nooit naar vroeg (CGVS p.13). Deze constatering is opvallend aangezien u aangaf net dankzij M. en S. in aanraking te zijn gekomen met het christendom, waarna u zelf ook het christendom aanhangig werd en zich bekeerde (CGVS p.4,10-13,17,19; CGVS-Vragenlijst, vraag 3.5). M. en S. nemen zodus erg prominente plaatsen in uw bekeringsrelaas in.

Dat u daarnaast verklaart voor het eerst naar de huiskerk te zijn gegaan minder dan één maand nadat M. de eerste serieuze gesprekken met u over het christendom voerde, en dat u amper enkele weken na uw eerste kerkbezoek zich al bekeerde, doet des te meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.10,13-14). De snelheid waarmee u tot de huiskerk en het christendom toetrad mag dan ook verbazen. Zeker daar u verklaarde slechts om de twee weken naar de huiskerk te zijn gegaan (CGVS p.3,13,18). Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat immers niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. U laat optekenen dat het voor u helemaal niet te snel ging en snel kon beslissen omdat u voldoende geïnformeerd werd door M. en de andere christenen (CGVS p.14). U vond het kennelijk leuk en u kon de richting van het christendom met hart en ziel aanvaarden, zo zegt u (CGVS p.14). Dergelijke verklaringen kunnen evenwel niet overtuigen. Dat u reeds minder dan één maand na de eerste serieuze gesprekken over het christendom een huiskerkdienst bijwoont, en enkele weken na uw allereerste betreding van een kerk, zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen, het christendom als uw nieuwe geloof aanvaardde is allerm minst ernstig en getuigt derhalve geenszins van een oprechte diepgaande bekering.

Deze vaststellingen worden versterkt door uw verklaringen waaruit blijkt dat u zich inderdaad totaal niet heeft verdiept in uw nieuwgevonden religie. Nadat u zich had bekeerd tot het christendom sprak u in een periode van vier maanden met andere Iraniërs over het christelijke geloof en de Heilige Drievuldigheid (CGVS p.16). U kon echter de notie van de Heilige Drievuldigheid niet uitleggen aan anderen omdat u er te weinig informatie over had (CGVS p.16-17). U wist zelfs niet wat het betekende en dat de drie goddelijke entiteiten de Vader, de Zoon (Jezus Christus) en de Heilige Geest eigenlijk één en dezelfde is (CGVS p.16-17). Nochtans is hierbij van belang te weten dat Jezus zowel God én mens is. De idee dat u als bekeerling, waarvan dus kan worden verwacht dat deze zich verdiept in zijn nieuwe religie, dergelijke elementaire kennis ontbreekt, is zeer eigenaardig. Uw verweer dat, ondanks dat u onvoldoende informatie over het christendom had, er iets in uw hart was dat u mooi vond waardoor u zich beter voelde en uw leven verder op de christelijke leer wilde bouwen, en dat u misschien uitverkoren was door god, kan geen wijziging betekenen voor deze voorgaande vaststellingen (CGVS p.17).

Uw interesse in het christendom en de Bijbel dient nog verder tegen het licht te worden gehouden. U legt hierover immers tegenstrijdige verklaringen af. Waar u op datum van 14 juni 2019 nog tegen de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde dat u meerdere boeken las over het protestantisme (CGVS-Vragenlijst, vraag 3.5), stelt u later ten aanzien van het CGVS dat u de Bijbel pas af en toe bent beginnen lezen vanaf september 2019 en daarnaast nooit enig ander christelijk boek heeft gelezen (CGVS p.17,23). Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat u enerzijds al bekeerd bent sinds 18 mei 2018, maar anderzijds schijnbaar pas de Bijbel begon te lezen vanaf september 2019, zijnde bijna anderhalf jaar na uw bekering en een half jaar na uw verzoek om internationale bescherming in België (CGVS p.4,23). U had nochtans eerder in Iran een Bijbel gekregen van S. (CGVS p.16) en gaat al sinds uw verzoek in februari 2019 naar de kerk te Lommel (zie ingediend document nr 7). U keek daarentegen meestal naar films over het christendom en Jezus Christus (CGVS p.17). Dit kan geen verschuiving voor de eerdere constatering bieden daar het nog steeds uw tegenstrijdige verklaringen en de hiaten in uw kennis niet ongedaan kan maken, net integendeel. Bovendien kan van een bekeerling toch worden verwacht dat hij de Bijbel snel en nauwgezet ter hand neemt, quod non.

Ondertussen zou u de Bijbel, althans delen ervan, toch goed hebben doorgenomen (CGVS p.17,20). U bent er evenwel niet in geslaagd uw redenen op te geven waarom het evangelie van Johannes en het stuk waarbij God als koning wordt beschreven uw favoriete delen uit de Bijbel zijn of wat deze stukken concreet voor u betekenen (CGVS p.20). Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud verder gepeild werd naar uw kennis van uw nieuwgevonden geloof, kon u echter evenmin overtuigen. Zo werd u gevraagd naar de laatste christelijke feestdag die u in België meemaakte, dewelke u benoemt als Pinksteren, maar die schijnt geen diepe indruk op u te hebben nagelaten aangezien u zich niet meer herinnert wanneer u deze laatste feestdag heeft gevierd (CGVS p.19). U kan de maand waarin Pinksteren valt niet benoemen en bovendien beweert u verkeerdelijk dat Pinksteren voor de Coronapandemie viel (CGVS p.19). Pinksteren is nochtans een erg belangrijke feestdag zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt en het was amper één van de drie feesten – naast Pasen en Kerstmis – die u tot aan uw persoonlijk onderhoud hebt gevierd in België (CGVS p.22). Wat betreft Hemelvaartsdag geldt hetzelfde want u weet deze feestdag evenmin te plaatsen op de kalender (CGVS p.22). Verder heeft u geen idee wat de betekenis is achter Witte Donderdag of wanneer deze dag valt (CGVS p.22). Dit is vreemd daar deze dag de belangrijke Paasperiode op gang brengt en op deze donderdag voor Pasen de laatste avondmaaltijd wordt herdacht die Jezus met zijn twaalf discipelen hield. De volgende dag wordt op Goede Vrijdag de kruisiging van Jezus herdacht. Op Witte Donderdag vindt 's avonds in de protestantse kerken de instelling van het avondmaal plaats. De gelovigen eten op deze avond brood en drinken wijn. Door het avondmaal zullen de christenen Jezus en zijn dood blijven gedenken, zo leert de info die aan uw dossier werd toegevoegd. Uw gebrekkige en foutieve kennis valt verder op doordat u beweert dat de apostel Jakobus de broer van de apostel Andreas zou zijn (CGVS p.21). Petrus is namelijk de broer van Andreas. Wie de broer is van de apostel Johannes weet u dan weer niet (CGVS p.22). Tot de vaststelling dat Johannes en Jakobus broers waren komt u niet (CGVS p.21-22). Waarover de brieven aan de Corinthiërs gaan of wie ze schreef is u eveneens onbekend (CGVS p.21). Uw gedacht dat Lucas de auteur is van de psalmen kon evenmin aangenomen worden (CGVS p.20). Ten slotte blijkt u ook geen kennis te bezitten over de parabels van de dwaze rijke, van de twee schuldenaars en van de dwaze en wijze maagden (CGVS p.21). Het mag onderhand duidelijk zijn dat uw geëtaleerde kennis over het christendom eerder oppervlakkig is daar ze toch opvallende hiaten kent. Dat u niet in staat bent om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twifelen aan de oprechtheid van uw protestantse beleving. Uw nieuwe religie zou namelijk uw leven moeten beheersen, daar u omwille van deze bekering uw land diende te ontvluchten en beroep moesten doen op de bescherming van een derde land.

Voorts bent u opvallend genoeg slechts één keer meegegaan naar de kerk in Turkije waar uw goede vriend en medebekeerling M. heenging, en waar volgens u moslims wel binnen mogen in tegenstelling tot in Iran (CGVS p.18). Men zou dus verwachten dat u hier meer gebruik van zou maken gedurende die maanden van uw bekering sinds 18 mei 2018 tot aan uw vertrek op 2 oktober 2018. Dat uw interesse in het christendom relatief was blijkt ook uit de vaststelling dat u na uw bekering in Iran als toerist naar België en Europa wilde reizen, maar geen intentie had om specifieke bezienswaardigheden te bezoeken (CGVS p.7). U wou alleen het centrum van Brussel bezoeken om er aankopen te doen en naar Ibiza om er de schoonheid van het eiland te gaan bewonderen (CGVS p.7). U wou ook nog naar Frankfurt om er uw stiefoom te ontmoeten (CGVS p.7). Vreemd genoeg had u deze oom echter nooit iets laten weten over uw nakende bezoek aan hem (CGVS p.8-9), maar noch opvallender is dat u blijkbaar niet de intentie had om één van de vele kerken, kathedralen of andere belangrijke christelijke plaatsen die België en Europa rijk zijn te bezoeken. Deze vaststelling is zeer vreemd aangezien u als nieuwgeboren christen ongetwijfeld moet hebben staan popelen om dergelijke plaatsen en gebouwen in het christelijke Europa te kunnen bezoeken vanaf dat u er de kans toe had. Uw argumentatie dat u in België nooit een kerk bezocht omdat uw visum was verlopen en u binnenshuis bij de mensensmokkelaar moest blijven kan niet zomaar worden aangenomen daar uw visum geldig was van 20 oktober 2018 tot 11 november 2018 (CGVS p.18; zie ingediend document nr 3). U bleek trouwens wel in staat om zelfstandig naar Frankfurt en het treinstation daar te gaan en er vervolgens uw stiefoom op te bellen (CGVS p.8-9).

Geheel in lijn met bovenstaande vaststellingen mag het opmerkelijk heten dat u ervoor koos om een tattoo van een kruisteken op uw voorarm te laten zetten omdat dit voor u het teken van uw verlossing betekent (CGVS p.14-15). U wordt er vervolgens op gewezen dat men toch pas verlost is na het doopsel, hetgeen u alleen maar kan erkennen (CGVS p.15). In plaats van u als bekeerling te laten dopen in Turkije, of zoals eerder gesteld er kerken te frequenteren, liet u er zich in de vijfde maand van 1397 (Iraanse kalender; zijnde 23 juli – 22 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) wel tatoeëren (CGVS p.10). Deze gang van zaken en volgorde is in die zin toch bevreemdend.

Inzake desbetreffende tattoo kan er nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan het dossier werd toegevoegd, blijkt dat verzoekers die aanhalen bekeerd te zijn soms een religieuze tattoo laten zetten om hun zaak kracht bij te zetten. Het zou daarentegen eerder twijfelachtig zijn dat een christen op die manier wil opvallen of zich onnodig onder de aandacht van de autoriteiten in Iran willen brengen. Volgens de beschikbare informatie zou een zichtbare christelijke tatoeage niet automatisch betekenen dat men in de problemen zal komen met de Iraanse politie. Op basis van het hebben van een christelijke tattoo, die in uw geval bovendien ook bedekt of - gezien de onoprechtheid van uw bekering - verwijderd kan worden, is er geen risico bij terugkeer, zo wordt duidelijk gesteld.

Hierbij aansluitend kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat u vanaf respectievelijk mei 2019 en september 2019 op uw Instagram- en Facebookprofiel plots begon met christelijke posts te zetten (CGVS p.4-5,22-23; zie administratief dossier). Dit lijkt niet toevallig want uw verzoek om internationale bescherming in België dateert van eerder; namelijk op 27 februari 2019. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat u nochtans al eerder in januari 2019 en in november 2018 hetzelfde Instagram- en Facebookaccount had. Uw antwoorden op voorgaande vaststellingen dat u eigenlijk voordien het boek niet las en vanaf dan wel af en toe, en dat u niet veel activiteiten op Facebook heeft maar wel serieus actief op Instagram bent, kan niets wijzigen aan voornoemde vaststellingen (CGVS p.23). Uw christelijke boodschappen op sociale media lijken dan ook eerder op opportunistische motieven gestoeld dan op een oprechte bekering(sdrang).

Het geheel van bovenstaande noopt er toe te besluiten dat u uw bekering tot het protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt. Het eerder omschreven gebrek aan kennis van uw nieuwe geloof en twijfelachtige oprechtheid van uw bekering, vallen geenszins te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Voorgaande doet het geloof in uw bekering dan ook afbrokkelen en zet de kern van uw verzoek om internationale bescherming op de helling. Aangezien er aan uw bekering geen waarde kan worden gehecht wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die u omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd.

Ten overvloede kunnen nog meerdere onaannemelijkheden in uw vluchtverhaal aangekaart worden. Zo heeft u bij de DVZ nooit aangehaald dat er nog een tweede keer personen naar uw ouderlijke huis kwamen (CGVSVragenlijst; CGVS p.4-5). Nochtans heeft u uw verklaringen tegenover de DVZ op 14 juni 2019 afgelegd en gebeurde het tweede bezoek volgens u twee à drie maanden na uw vertrek op 2 oktober 2018 (CGVS p.4-5; CGVS-Vragenlijst). Verder laat u nog een tegenstrijdigheid optekenen

aangezien u op de DVZ zei dat u een boete moest betalen na het bezoek van Amaken aan uw winkel, terwijl u op het CGVS net zei dat u geen boete hoeft te betalen (CGVS p.15; CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Ondanks dat de vragenlijst op de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Farsi en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (CGVS-Vragenlijst). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij/zij op spontane wijze alle elementen aanbrengt die ertoe geleid hebben dat hij/zij zijn/haar land van herkomst verlaten heeft en er niet naar kan terugkeren. Het vertrouwen van u in S. valt ook op. U kende S. nog maar sinds vier maanden, maar liet hem toch toe om een doos met Bijbels bij u in uw winkel te stokkeren, goed wetende dat uw winkel vaak werd gecontroleerd door Amaken (CGVS p.10-11,14). Uw winkel liep in het vizier van de autoriteiten daar u er 'satanische zaken' verkocht en u een zichtbare tattoo van een kruis op uw arm had (CGVS p.10-11,14-16). Andersom is het vertrouwen van S. in u en uw winkel evenzeer opmerkelijk en wel omwille van dezelfde voornoemde redenen (CGVS p.10-12,14-16). S. wist wat er in uw winkel werd verkocht want hij frequenteerde uw zaak (CGVS p.12). Dat jullie beiden toch hadden kunnen inzien dat het geen goed idee was om Bijbels in uw winkel onder te brengen blijkt trouwens uit uw verklaringen dat al anderhalve dag later Amaken de Bijbels in uw winkel vond (CGVS p.11). Van S. kan bovendien verwacht worden dat hij voorzichtiger zou zijn gezien zijn status van kerkverantwoordelijke en pastoor van jullie geheime huiskerk sinds één à twee jaar (CGVS p.13). Hierdoor konden de huiskerk en haar leden vanzelfsprekend in gevaar worden gebracht. De voorgenoemde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden halen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees onderuit. Ten overvloede kan er nog worden gewezen op de vaststelling dat u zich enkel baseert op blote beweringen. U bent er aldus niet in geslaagd om uw verklaringen en aangemeten vrees op enige manier aan te tonen.

Ten slotte dient er nog te worden gewezen op de merkwaardige vaststelling dat u pas twee maanden na uw aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.8; Verklaring DVZ punt 31; zie administratief dossier). U kwam naar België rond 20 oktober 2018, terwijl u pas op 19 december 2018 om internationale bescherming verzocht in Duitsland (CGVS p.8; Verklaring DVZ punt 31; zie administratief dossier). Het was zelfs pas op aanraden van uw stiefoom dat u uiteindelijk in Duitsland uw verzoek indiende (CGVS p.8-9). Deze houding is niet in overeenstemming met of getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hoewel u na het aflopen van uw visum van drie weken zonder geldige verblijfsstatus in Europa verbleef, zag u hier zelf blijkbaar geen graten in want het was dus uw stiefoom die u aanraade om in Duitsland bescherming te vragen (CGVS p.8-9). Doordat u gedurende één maand en negen dagen in Europa verbleef zonder geldige verblijfsvergunning liep u het risico om gearresteerd te worden wegens illegaal verblijf en zo te worden teruggestuurd naar uw regio van herkomst. Deze houding is op deze manier des te verbazender. Uw verklaringen voor dit nalaten – zijnde dat u eigenlijk naar Canada wilde doorreizen – kunnen niet weerhouden worden (CGVS p.8-9). Des te meer daar u tegenstrijdige verklaringen aflegde en die uw geloofwaardigheid in deze aantasten. Op de DVZ zei u immers dat u vanuit België naar Groot-Brittannië wilde doorreizen en repte u met geen woord over Canada (Verklaring DVZ punt 31; zie administratief dossier). Wanneer u met deze constatering wordt geconfronteerd kan u enkel aanhalen dat u op de DVZ nooit heeft gezegd dat u naar Groot-Brittannië wou, maar wel naar Canada (CGVS p.23-24). Uw loutere ontkenning kan vanzelfsprekend geen soelaas brengen en de vaststelling dat uw houding onverenigbaar is met uw aangemeten vrees blijft dan ook overeind.

Wat betreft uw Facebook- en Instagramprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan ten eerste worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van respectievelijk september 2019 en mei 2019 (zie administratief dossier; CGVS p.4-5,23; zie administratief dossier). Daar de eerste berichten dateren van mei en september 2019 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Gevraagd of u aanwijzingen had of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verblijf in België beweert u van niet, maar het zou wel mogelijk zijn (CGVS p.23). Op basis van deze loutere hypothese kan er allerm minst vanuit gegaan worden dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten op sociale media. Uit uw religieus geladen Instagram en Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor

vervolgning of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen of door uw christelijk geïnspireerde berichten op sociale media als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw shenasnameh (geboorteboekje) vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit en uw reisweg, dewelke niet ter discussie staan. Uw rijbewijs en de documenten in verband met uw winkel in Iran vallen onder dezelfde noemer en tonen verder enkel aan dat u een bepaald voertuig mag besturen en winkeluitbater was. De deelnameattesten aan de Bijbelstudie en van de Open Kerk te Lommel, uw doopcertificaat, en de foto's van uw doopsel hebben allen betrekking op uw religieuze activiteiten in België maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

De bemerkingen van uw advocaat tijdens het onderhoud, namelijk dat u in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus aangezien bekering in Iran een grond is tot vervolging, zowel vanwege de overheid op grond van de wet, als door de gemeenschap conform een gehandhaafde interpretatie van de islam, waarbij het leven van een afvallige en bekeerling mag worden ontnomen, kunnen evenwel niets wijzigen aan de eerder gedane vaststellingen (CGVS p.25).

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt als volgt:

“Verzoeker kan zich niet verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal. Hij kan niet terugkeren naar Iran omdat zijn leven aldaar in gevaar is.

De tegenpartij stelt dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigen, omwille van verschillende redenen.

Zo zouden er verbazende hiaten zijn in zijn kennis inzake zijn eerste aanrakingen met het christendom en zijn bekering. Hij wist niet wanneer M. en S. zich bekeerd hadden en hij wist niet hoe lang S. al verantwoordelijke-pastoor was. Verzoeker antwoordt hierop dat dit totaal onbelangrijk was voor hem. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor uitgelegd dat hij zich niet meer kon vinden in de islam, wegens de terreuraanslagen, het gebrek aan respect voor de rechten van de mens. Verzoeker legt uit dat hij een hard persoon was. Door bovenvermelde personen leerde verzoeker wat over het christendom en hoe vredig dat wel kon zijn. Dat was hetgeen dat belangrijk was voor verzoeker. Niet hoe lang M. en S. zich bekeerd hadden en hoe lang S. pastoor was. Wel dat deze personen praatten over liefde en niet over geweld en terreuraanslagen.

Verzoeker vindt ook niet dat hij heel snel is overgegaan tot het christendom. Zijn gevoelens ten opzichte van de islam, borrelden reeds langer onder oppervlakte. M. en S. waren gewoon de juiste personen die op het juiste moment de juiste dingen zeiden.

Dat verzoeker geen kennis had van de Heilige Drievuldigheid (pagina 3 van de beslissing klopt niet helemaal. Verzoeker wilde daarover meer zeggen, maar toen is de interviewer over iets anders begonnen. Dat verzoeker niet erg veel kent (of kende - het gehoor is intussen ook weer een jaar geleden) over de Heilige Drievuldigheid erkent hij. Verzoeker is geen intellectueel, hij is gewoon een gelovige en een leerling van een voor hem nieuw geloof. Verzoeker heeft het gevoel dat hij aan een theologie-examen onderworpen werd, terwijl geloof voor hem over liefde gaat en niet over de finesses van de religie. Dat geldt ook voor de overgrote meerderheid van de christenen. En zelfs als moslim kende verzoeker de Koran niet goed.

Verzoeker heeft op DVZ niet gezegd dat hij meerdere boeken over het protestantisme gelezen heeft. Hij heeft gewoon gezegd dat hij meerdere keren in een boek gelezen heeft over het christendom. En zijn christendom is de protestantse variant. Dit moet een fout van de tolk zijn geweest.

Verder blijkt de Commissaris-generaal het belangrijk te vinden dat men als religieus persoon die in Europa aankomt slechts interesse mag hebben voor de religieuze bezienswaardigheden (onderaan pagina 3 van de beslissing). Verzoeker wijst erop dat hij niet als pelgrim naar Europa kwam maar als vluchteling. In eerste instantie zat hij vast bij smokkelaars. Zij regelden de planning. En als hij dan terecht komt op Ibiza kan men hem moeilijk kwalijk nemen om daar even toerist te zijn.

Met betrekking tot zijn Facebook en Instagram accounts stelt verzoeker dat deze gehackt waren toen hij nog in Iran was. In België heeft hij dan nieuwe accounts aangemaakt. Hij heeft dan in Duitsland verbleven, het is hem moeilijk gemaakt geweest en toen hij hier terug in België aankwam en wat gesetteld was, is hij ook christelijke posts beginnen zetten. In de bestreden beslissing wordt hier meteen ten onrechte van gemaakt dat dat uit opportunistische motieven was, terwijl het gewoon de gang van zaken was op dat moment.

Dan zou er nog een tegenstrijdigheid (pagina 4 van de beslissing) zijn waarbij verzoeker gezegd zou hebben op DVZ dat hij een boete had moeten betalen en op het CGVS dat hij geen boete had moeten betalen (maar dat zijn winkel gewoon dicht moest). Verzoeker ontkent dat hij dit gezegd heeft. Hij heeft gezegd dat hij een boete heeft moeten betalen en dat de winkel dicht moest. Verzoeker wijt dit aan een verkeerde vertaling.

Ten slotte meent verzoeker dat er in de beslissing te veel aandacht is besteed aan de vraag of verzoeker al dan niet werkelijk bekeerd is en te weinig aan het feit dat verzoeker erop betrapstis geweest in het bezit te zijn van 20-30 Bijbels, waardoor hij niet alleen als bekeerling maar ook nog eens als predikant kon bestempeld worden, hetgeen het gevaar nog groter maakt voor hem.

Deze door verzoeker aangehaalde elementen zijn essentieel voor het nemen van een juiste beslissing. De tegenpartij heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden en heeft deze onvoldoende op hun waarde beoordeeld. Dit maakt dat er een dusdanig ernstig gebrek in de motivering is dat de beslissing vernietigd dient te worden.

Verzoeker riskeer dus een vervolging in Iran wegens zijn bekering en het pogen te bekeren van anderen. Daar staat in Iran die doodstraf op. Deze toestanden zijn onmenselijk en vernederend. Door verzoeker terug te sturen naar Iran zouden de Belgische autoriteiten zich schuldig maken aan de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen nieuwe stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige en breedvoerige motivering in feite. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran mogelijk vervolgd of geëxecuteerd te worden ten gevolge van zijn bekering tot het christendom.

2.3.5.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat verzoeker niet kan overtuigen omwille van een diepere, oprechte en niet-opportunistische overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Zo zijn verzoekers verklaringen over zijn bekering ontoereikend, dit gelet op de verbazende hiaten in zijn kennis inzake zijn eerste aanrakingen met het christendom en zijn bekering, en de verbazende snelheid waarmee hij tot de huiskerk en het christendom toetrad. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich totaal niet heeft verdiept in zijn nieuwgevonden religie, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn interesse in het christendom en de Bijbel, dat zijn kennis van zijn nieuwgevonden geloof eerder oppervlakkig, gebrekkig en foutief is, wat doet twifelen aan de oprechtheid van zijn protestantse beleving en dat zijn voorgehouden interesse in het christendom in Turkije en in Europa als toerist eerder relatief was. Het mag ook opmerkelijk heten dat verzoeker ervoor koos om een tattoo van een kruisteken op zijn voorarm te laten zetten vóór zijn doopsel omdat dit voor hem het teken van verlossing is, terwijl men pas verlost is na het doopsel. Uit de informatie waarop het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) zich baseert, blijkt overigens dat verzoekers, die aanhalen bekeerd te zijn, soms een religieuze tattoo laten zetten om hun zaak kracht bij te zetten. Voorts lijken de christelijke boodschappen van verzoeker op zijn Instagram- en Facebookprofiel eerder op opportunistische motieven gestoeld dan op een oprechte bekering(sdrang). Op basis van deze motieven besluit de commissaris-generaal dat verzoeker zijn bekering tot het protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien er aan zijn bekering geen waarde kan worden gehecht, wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die verzoeker omwille van zijn voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd. Verder worden er nog meerdere onaannemelijkheden in verzoekers vluchtverhaal aangekaart en wordt het merkwaardig bevonden dat hij pas twee maanden na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende. Nog in verband met zijn christelijke *posts* op sociale media wordt gesteld dat verzoeker deze kan wissen alvorens naar Iran terug te keren en dat er niet kan van uitgegaan worden dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van verzoekers activiteiten op sociale media. Uit aan het administratief dossier gevoegde informatie blijkt overigens dat de Iraanse autoriteiten ook weinig aandacht hechten aan terugkeerders en verzoeker heeft ook geen blijk gegeven van een verhoogd risicoprofiel. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan luidens de bestreden beslissing niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om het land van herkomst te ontvluchten. Gezien het ongeloofwaardig karakter van verzoekers bekering en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van zijn nieuwe geloof in België, kan er evenmin aangenomen worden dat verzoeker louter omwille van zijn deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen of door zijn christelijk geïnspireerde berichten op sociale media als christen beschouwd zal worden. Verzoeker heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren, noch dat hij er als dusdanig gepercipieerd zal worden. De door verzoeker neergelegde documenten slagen er tot slot niet in bovenstaande appreciatie om te buigen en de bemerking van verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal kunnen niets wijzigen aan de eerder gedane vaststellingen.

2.3.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen afdoende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen weerleggen dan wel verklaren. Verzoeker slaagt er geenszins in de in de bestreden beslissing vervatte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief

dossier, op afdoende en bevredigende wijze te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers verweer blijft in wezen beperkt tot het volharden in zijn verklaringen, het geven van blote *post factum*-beweringen en persoonlijke vergoelijkningen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.5.4. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vaststellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oprechte bekering tot het christendom, meer bepaald het protestantisme, en dat de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen niet aannemelijk worden gemaakt.

2.3.5.5. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Fathi*, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie, is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden(en) en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen aangaande zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land, *in casu* Iran, waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

2.3.5.6. De Raad stelt echter vast dat verzoeker er niet in slaagt om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande de drijfveren voor en het proces van zijn bekering, alsook dat zijn kennis over zijn nieuwe geloof danig beperkt is en dat de wijze waarop hij het geloof opvat en beleeft niet overtuigt.

2.3.5.7. Zo overtuigt het opgehangen verhaal in verband met de eerste aanrakingen met het christendom en verzoekers bekering vooreerst geenszins. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat M. en S., personen die zich reeds eerder tot het christendom hebben bekeerd, een prominente plaats in zijn bekeringsproces innemen. Het is dan ook merkwaardig te noemen dat verzoeker niet weet wanneer

deze personen bekeerd zijn of hoelang S. al verantwoordelijke-pastoor was van de huiskerk in Iran die verzoeker op M's aanraden af en toe frequenteerde. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij daar nooit naar heeft gevraagd omdat dit totaal onbelangrijk is voor hem. Dit verweer is nietszeggend en ligt louter in het verlengde van het verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, waar verzoeker aangaf dat hij er niet naar gevraagd had omdat daar geen reden voor was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Voor het overige volhardt verzoeker in zijn versie van de feiten, hetgeen geenszins volstaat. De Raad benadrukt dat kan worden verwacht dat de eerste aanraking met het christendom en de details ervan in het geheugen van verzoeker gegrift zouden staan omdat dit het startpunt was van zijn interesse in een nieuwe religie en de start van zijn beweerd bekeringsproces.

2.3.5.8. De Raad is, in navolging van de commissaris-generaal, verder van oordeel dat de snelheid waarmee verzoeker tot de huiskerk en het christendom toetrad inderdaad mag verbazen. Immers, minder dan één maand nadat M. de eerste serieuze gesprekken met verzoeker over het christendom voerde, ging verzoeker voor het eerst naar de huiskerk en amper enkele weken na dat eerste huiskerkbezoek bekeerde verzoeker zich reeds. Verzoeker brengt daar in zijn verzoekschrift enkel tegen in dat hij niet vindt dat hij snel is overgegaan tot het christendom, daar zijn gevoelens ten opzichte van de islam reeds langer onder de oppervlakte borrelden. M. en S. waren gewoon de juiste personen die op het juiste moment de juiste dingen zeiden. Deze loutere *post factum*-bewering, die geenszins wordt gestaafd met enig begin van bewijs en die niet strookt met verzoekers verklaringen tijdens de administratieve procedure aangezien hij toen duidelijk verklaarde dat de gesprekken met M. en S. het startpunt van zijn interesse in het christendom waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 12-14), overtuigt allerminst. De Raad treedt de verwerende partij dan ook bij waar deze besluit dat het gegeven dat verzoeker reeds minder dan één maand na de eerste serieuze gesprekken over het christendom een huiskerkdienst bijwoont en enkele weken na deze allereerste betreding van een kerk het christendom als nieuwe geloof aanvaardde, zonder zich op ernstige wijze in de nieuwe religie te hebben kunnen verdiepen of zichzelf de tijd te hebben gegeven om existentiële twijfels te overwinnen, allerminst ernstig is en geenszins getuigt van een oprechte, diepgaande bekering. Met de loutere negatie van deze gevolgtrekking slaagt verzoeker er geenszins in een verklaring te bieden voor de verbazende snelheid van zijn bekeringsproces.

2.3.5.9. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij zich totaal niet heeft verdiept in zijn nieuwgevonden religie. Zo blijkt dat verzoeker, nadat hij zich bekeerde en met andere Iraniërs kort na zijn bekering over het christelijke geloof sprak, er niet in slaagde de notie van de Heilige Drievuldigheid, toch wel elementaire kennis voor een nieuwbakken christen, uit te leggen. In zijn verzoekschrift erkent verzoeker dat hij (tijdens het persoonlijk onderhoud) als niet-intellectueel maar gewoon gelovige niet veel kende over de Heilige Drievuldigheid en dat hij er toch meer over wou zeggen maar dat de interviewer over iets anders is begonnen. Verzoeker voert ook aan dat hij het gevoel heeft dat hij aan een theologie-examen werd onderworpen, terwijl geloof voor hem gaat over liefde en niet over de finesses van de religie.

De Raad benadrukt vooreerst dat van een zelfverklaard christen redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij op zeer eenvoudige vragen over een godsdienst waar hij zich uit vrije wil heeft bij aangesloten kan antwoorden. De vaststelling dat verzoeker desbetreffend in gebreke blijft, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze zijn bewering dat hij zich tot het christendom bekeerde. Dat hij een dergelijk essentieel aspect van het christelijk geloof, namelijk de loutere betekenis van de toch wel danig essentiële notie van de Heilige Drievuldigheid, als niet-intellectueel maar gewone gelovige, niet zou kunnen uitleggen aan Iraniërs in het eerste half jaar na zijn bekering, is allerminst aannemelijk indien verzoeker werkelijk een oprechte interesse in het christendom zou hebben. Dat de interviewer plots over iets anders begon, waardoor verzoeker er niet meer over kon vertellen, is een blote bewering en kan niet worden voorgehouden als dienstig verweer. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker zou onderbroken zijn tijdens zijn antwoord (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet de kans kreeg alles te vertellen. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

Waar verzoeker tot slot stelt dat hij het gevoel had aan een theologie-examen te zijn onderworpen, dient erop te worden gewezen dat verzoeker alvorens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal ruimschoots de tijd had om zich in alle vrijheid en zonder problemen verder te verdiepen in het

christendom. De vaststelling dat hij op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds geen kennis heeft van een danig essentieel aspect van het christelijk geloof, wat door verzoeker in het verzoekschrift wordt erkend, komt de door hem voorgehouden bekering tot het christendom dan ook allerminst ten goede.

2.3.5.10. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in verband met het al dan niet lezen van andere christelijke boeken dan de bijbel vindt steun in het administratief dossier, en is pertinent en draagkrachtig. Waar verzoeker aanhaalt dat hij gewoon gezegd heeft dat hij meerdere keren in een boek gelezen heeft en dat de tegenstrijdigheid aldus te wijten is aan een fout van de tolk tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. In de vragenlijst valt duidelijk te lezen dat verzoeker verklaarde dat hij “boeken” las over het protestantisme (administratief dossier, map 8, vragenlijst, vraag 3.5). Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen of misverstanden tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertaling zou zijn gehypothetheerd. De vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Farsi, zonder voorbehoud ondertekend en heeft aldus te kennen gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het commissariaat-generaal gaf verzoeker bovendien aan dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken – los van twee fouten die geen uitstaans hebben met het lezen van een boek dan wel boeken over het christendom – goed was verlopen en dat hij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij een terugkeer naar Iran vreest (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dat interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker aangevoerde vermeende fout van de tolk geenszins een verklaring kan vormen voor de vastgestelde inconsistentie aangaande zijn geloofsovertuiging.

2.3.5.11. De overweging in de bestreden beslissing dat van een bekeerling kan worden verwacht dat hij de Bijbel snel en nauwgezet ter hand neemt, wat in verzoekers geval niet zo is, vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en draagkrachtig en wordt door de Raad, bij gebrek aan enig dienstig verweer door verzoeker in zijn enig middel, tot de zijne gemaakt. Hetzelfde geldt overigens voor de omstandige motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers geëtableerde kennis over het christendom eerder oppervlakkig, gebrekkig en soms foutief is en dat de vaststelling dat verzoeker niet in staat is de gesolliciteerde parate kennis vlot te etaleren dan ook verder doet twifelen aan de oprechtheid van de voorgehouden protestantse beleving. Bij gebrek aan dienstig verweer wordt deze overweging overgenomen en de Raad wenst daarbij toch te benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert vervolging te vrezen omwille van bekering, kan worden verwacht in staat te zijn te antwoorden op dergelijke elementaire kennisvragen over het voorgehouden geloof. Een (ernstige) bekering tot een ander geloof is immers een zwaarwichtige beslissing in het leven zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de bekeerling zeer goed op de hoogte is van zijn nieuw geloof, wat *in casu* ontbreekt.

2.3.5.12. Dat verzoekers interesse in het christendom relatief was omdat hij slechts één keer is meegegaan naar de kerk in Turkije waar zijn goede vriend en medebekeerling M. heen ging en dat verzoeker na zijn bekering in Iran als toerist naar België en Europa wilde reizen zonder daarbij de intentie te hebben één van de vele kerken, kathedralen of andere christelijke plaatsen die België en Europa rijk zijn te bezoeken, is een terechte, pertinente overweging uit de bestreden beslissing. Verzoeker brengt daar in het verzoekschrift louter tegen in dat hij niet als pelgrim naar Europa kwam maar als vluchteling. Zijn intentie om als toerist naar België en Europa te reizen voor een week, komt evenwel duidelijk naar voor tijdens het gestelde bij het commissariaat-generaal (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Voorts haalt hij aan dat het hem niet ten kwade kan worden geduid enkel toerist te willen zijn. Echter, zoals de verwerende partij reeds aanhaalt, kan worden aangenomen dat verzoeker als nieuwgeboren christen ongetwijfeld moet hebben staan popelen om religieuze plaatsen en gebouwen in het christelijke Europa te kunnen bezoeken van zodra dat hij daar de kans toe zou hebben. Voor het overige herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat hij geen kerk in België bezocht omdat hij vast zat bij smokkelaars. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van

eerdere verklaringen, waarmee, zo blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing, door de verwerende partij reeds rekening werd gehouden, niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij op voormelde wijze manifest in gebreke blijft.

2.3.5.13. Verzoeker ontkent vervolgens dat zijn christelijke *posts* op zijn nieuwe Facebook- en Instagrampagina na zijn verzoek om internationale bescherming opportunistisch zouden zijn. Hij komt evenwel niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaring dat hij in België nieuwe accounts aanmaakte omdat zijn eerdere gehackt waren en haalt voorts aan dat het posten de gewone gang van zaken was op dat moment.

Daar waar verzoeker zijn eerder beweerde versie van de feiten herhaalt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23) en voorts louter poneert dat het posten de normale gang van zaken was, is de Raad van oordeel dat hij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing weerlegt waaruit blijkt dat aan het niet-opportunistische karakter van de christelijke *posts* in België op de nieuwe sociale media-accounts geen enkel geloof wordt gehecht. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas. Verzoeker gaat voorts allerm minst in op het gestelde in de bestreden beslissing als zou, alvorens terug te keren naar Iran, van hem kunnen worden verwacht dat hij deze boodschappen wist, en dat er niet van uit kan worden gegaan dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van verzoekers activiteiten op sociale media. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat uit verzoekers religieus geladen Instagram- en Facebookprofiel niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid.

2.3.5.14. Ingevolge het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa, waaronder de *posts* op zijn sociale media-profielen, een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming te kunnen verwerven. Uit de COI Focus "*Iran behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" d.d. 30 maart 2020 (administratief dossier, map 7) blijkt voorts genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan.

2.3.5.15. Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde overige tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in het vluchtrelaas, beperkt verzoeker zich ertoe enkel de tegenstrijdigheid in verband met het al dan niet moeten betalen van een boete na het bezoek van de overheidsorganisatie "*Amaken*" aan zijn winkel te minimaliseren. Hij ontkent dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal zou hebben verklaard dat hij geen boete moest betalen en wijst op een verkeerde vertaling.

Dat zich tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal problemen zouden hebben voorgedaan inzake de vertaling of communicatie, kan evenwel op generlei wijze worden afgeleid uit het administratief dossier. Er werd bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij moest aangeven indien hij de vraag of de tolk niet goed begrijpt. Verzoeker maakte van dergelijke problemen in de loop van het persoonlijk onderhoud geen melding. Bovendien gaf hij aan het einde van het persoonlijk onderhoud eenduidig aan de vragen goed te hebben begrepen en de tolk goed te hebben verstaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 25). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit

onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid.

2.3.5.16. Waar verzoeker nog aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met het essentieel element dat hij erop betruft werd in zijn winkel in het bezit te zijn van een dertigtal bijbels waardoor hij niet alleen als bekeerling maar ook nog eens als predikant kan worden beschouwd, kan worden aangestipt dat uit hetgeen voorafgaat genoegzaam is gebleken dat er aan de voorgehouden bekering geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker, als niet-bekeerde, dan ook nog eens als predikant zou moeten worden beschouwd, kan dan ook geenszins worden aangenomen en wordt overigens ook niet hard gemaakt met enig begin van bewijs. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.3.5.17. De overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de tattoo van een kruisteken op verzoekers bovenarm en de beweegreden en gevolgen hiervan, met betrekking tot meerdere onaannemelijkheden in het vluchtverhaal, andere dan deze in verband met de al dan niet opgelegde boete, met betrekking tot de merkwaardige vaststelling dat verzoeker pas twee maanden na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende en met betrekking tot de bemerkingen van verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, worden door verzoeker volledig ongemoeid gelaten in het voorliggend verzoekschrift. De motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette bekeringsrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.18. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.19. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om zijn land van herkomst te ontvluchten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van de voorgehouden bekering en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van het nieuwe geloof in België, kan er evenmin worden aangenomen dat verzoeker louter omwille van zijn deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen en door de christelijk geïnspireerde berichten op sociale media als christen beschouwd zal worden. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar het land van herkomst zal manifesteren als christen, noch dat hij er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

2.3.5.20. Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad samenvattend dat verzoeker, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maakt. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook allerminst.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving en heeft ook niet aangetoond dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hogere gedane vaststellingen.

2.3.6.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico, voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.3.6.4. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS